

הוא אמיתי. והוא נושא איתו כאב לב גדול של חיים מותמצים שהתנהלו בין קירות של בית חולים.

היום היא גם כותבת שירים, שירים שמעידים לא רק על שפיותה אלא גם על חוכמתה ועל הסבל הרב שעברה.

היא נראית כמו סבתא חביבה. הלחיים המלאות, החיוך הרחב, כל אלו בתוספת עבודות הריקמה שלה מעלים תמונה של דמות מהעבר, מספרי ילדים ישנים.

בכאב ובקושי היא מרכיבת על בליאתה הארוכה. "הזיכרון סביב בית החולים" היא אומרת, "גדרות שחורות, גדרות עשויות מברזל. ממש כמו בבית סוהר. היה ברור שאי אפשר לצאת ואף אחד גם לא ניסה".

וככל השנים הללו, אף אחד לא דיבר איתי, אף אחד לא הסביר לי מה קרה איתי ולמה אני שם. קשה לי להבין היום איך לא ביקשתי הסבר ואיך נתתי שהשנים יעברו מבלי להאבק על יציאתי. אין שום סיבה שאני יכולה לתת לעולם ולעצמי איך קרה שחיתי שם 51 שנה.

"החולים האחרים נהגו להלחם ולהתקוטט זה עם זה. אני שמרתי על עצמי בצד, קראתי את הספרים שלי וכתבתי את השירים ואת היומנים שלי. לא התרועעתי עם האחרים, לא היו לי חברים. תמיד ידעתי שאני שונה, חשבת שאני נבונה יותר אבל לא אמרתי לעצמי שבעצם אני לא הולדה כלל במחלת רוח".

זמן קצר לאחר שאושפזה בבית החולים לחולי נפש, ליד ביתה שבבאסינגטון, עקרו את שיניה, כנראה כדי להגן עליה מפני הרס עצמי של התקף אפילפטי. היום, כשיודעים הרבה יותר על המחלה ועל ררכי ההתמודדות איתה, מעשה כזה נשמע מזעזע.

אחותה קאתי ממשיכה את סיפורה של ג'ינה. "התרופות שנתנו לה בשנות ה-40 לטיפול במחלת האפילפסיה גרמו לה להתקפי זעם", היא מסבירה. "היינו שמונה ילדים צעירים יותר במשפחתנו, אני ביניהם, ואמי אף פעם לא יכלה להשאיר אותנו ללא השגחה בחדר אחד".

בתחילה אושפזה ג'ינה במוסד לחולי מחלת הנפילה, אבל אחר כך היא הועברה לפארק פוויש בבאסינגטון. שהיא בית חולים לחולי נפש. "ככל שחלפו השנים היא הפכה מופנמת יותר, והיתה תחושה שהיא משתלבת במקום אם כי אני הרגשתי כבר לפני שנים שזה לא בסדר שג'ינה מבלה את חייה בבית חולים. ושבועצם ההורים ויתרו עליה, המשפחה לא נאבקה למענה. אפשר היה לעשות משהו עם ג'ינה כבר לפני שנים רבות".

לא המשפחה דאגה לשיחורה של ג'ינה. איגוד מיוחד שמטפל בין השאר באיתור אנשים שחיים ללא צורך בבית חולים לחולי נפש הוא שעשה את השירות עבורה. עיניה של קאתי דומעות כשהיא מתארת את הפגישה המתורשת עם אחותה בעולם האמיתי, זה שמוחזק לכתלים.

קיבלתי את אחותי בחזרה. את זו שאיבדתי לטובת המערכת לפני יותר מ-50 שנה. אני מתקשה להאמין, השינוי שחל בה מדוהם".

מאז יזבה את בית החולים ג'ינה פורחת. נהנית מכל רגע בקרב בני משפחתה. היא חביבה על כולם, מתרועעת בקלות ואינה מרבה לדבר על עברה. היא מתסוגנת מהעובדה שיש לה חדר משלה, מעוצב לפי טעמה, לראשונה בחייה. לקחת אותה לחנות רהיטים כדי שתוכל לבחור כמה רברים לחדר השינה שלה, זה היה נפלא. היא מעולם לא היתה בחנות רהיטים. עברנו על פריטי התנות שוב ושוב עד שהיא החליטה כמה היא בוחרת. היא היתה מוראגת מפני שהרברים שבחרה לא רמו לדברים שיש לנשים האחרות. היא רגילה לריהוט ולביגוד אחיד. זה היה מאר מדגש".

בת שכעים יוצאת לדרך חדשה. כעצם, מתחילה את החיים.

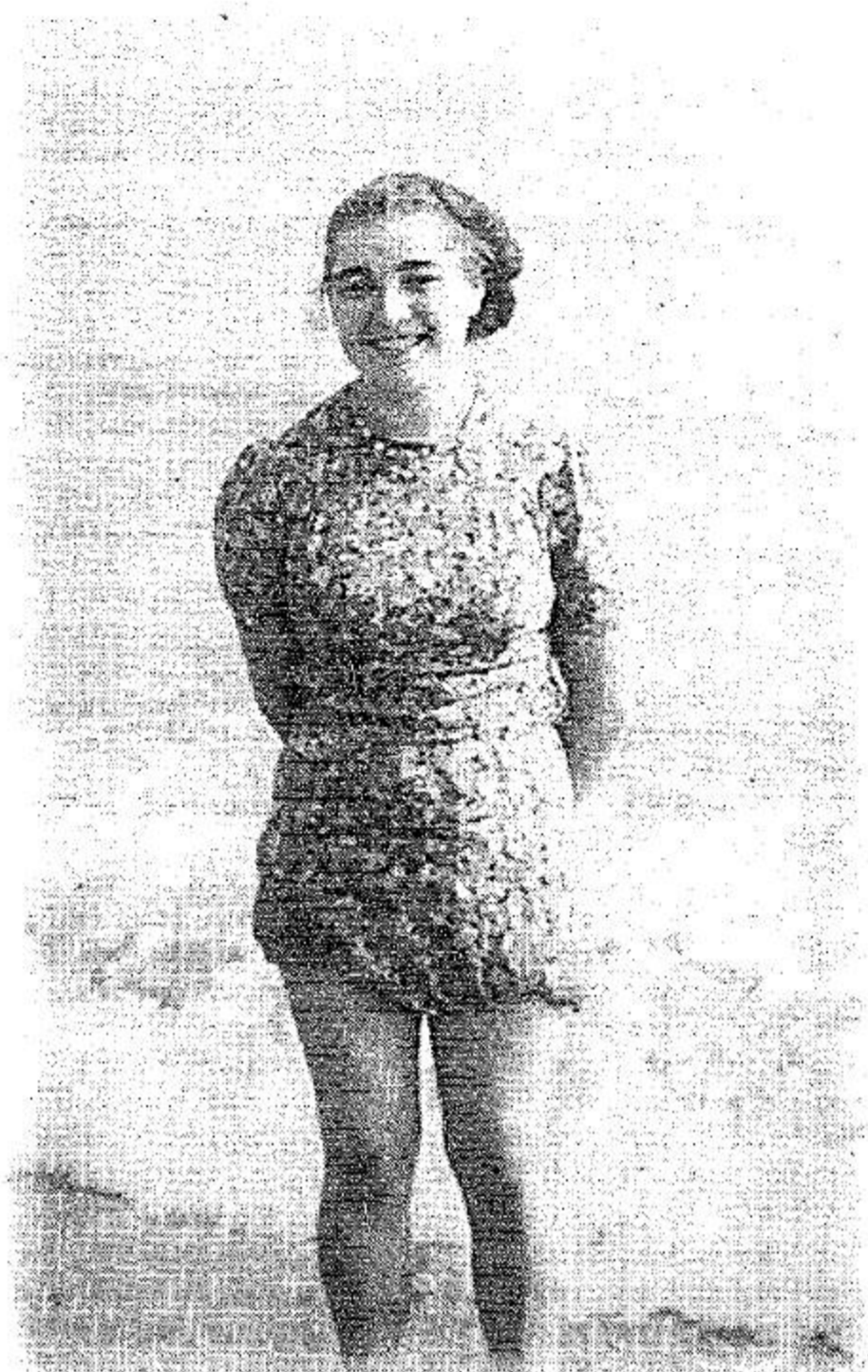
51 שנה חיה גינה ווטסון
בבית חולים לחולי רוח.
וכל השנים הללו היא לא
היתה צריכה להיות שם.
בצעירותה, אישפזו אותה
בכפיה בגלל מחלת
אפילפסיה ורק לאחרונה
שיחררו אותה. אשה קשישה
שהחיים ברובם מאחוריה

■ דיילי אקספרס.

סיוחד ל "ידיעות אחרונות"

ג'ינה ווטסון יושבת בבית ורוקמת בנחת ריקמה מפותלת על בד. בנעוריה, בשנות הארבעים, היה מקובל שנסים צעירות מתמחות בריקמה. והעולם נעצר מבחינתה באותן שנים. זה מה שהיא יודעת לעשות. היא לא רכשה מקצוע, לא בנתה משפחה, לא ילדה ילדים. חייה של ג'ינה עברו עליה בבית חולים לחולי רוח והכל בגלל טעות.

ג'ינה חולה במחלת האפילפסיה. זה הכל. בצעירותה קיבלה תרופות שגרמו לה להתקפי זעם. ובאחד מהתקפי הזעם אישפזו אותה. היום, כשיש תרופות יעילות למחלה, שמאפשרות לחולים לנהל חיים נורמליים כמעט לחלוטין, נשמע הסיפור הזה כסיפור בדיוני. אבל

גינה בצעירותה, בימים שעוד לא אושפזה בבית החולים

טעות אחת גדולה

גינה היום, משוחררת לאחר 51 שנה בקרב בנות משפחה

כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות ©